

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2016 r. w W.

sprawy W. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania W. J. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 28 sierpnia 2014r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. J. (1), w dniu 26 września 2014r., złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 sierpnia 2014r., znak: (...), którą odmówiono mu dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (vide: k.2 - odwołanie).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, z dnia 15 października 2014r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c..

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, do której prawo przysługiwało mu do dnia 30 czerwca 2014r. W dniu 3 czerwca 2014r. W. J. (1) złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został poddany badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 sierpnia 2014r. uznała wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy okresowo do dnia 31 grudnia 2014r., przy czym stwierdzono, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Organ rentowy w swoim stanowisku podniósł, że w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS zaskarżoną decyzją, z dnia 28 sierpnia 2014r., odmówiono wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Dodatkowo ZUS wskazał, że decyzją z

dnia 9 października 2014r. przyznano ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (vide: k.5-6 as.).

Zaakcentowania wymaga, iż do zamknięcia rozprawy w dniu 2 marca 2016r. strony postępowania nie modyfikowały zgłoszonych stanowisk i wywodziły jak dotychczas (vide: k.101 as.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. J. (1) (lat 51) z zawodu jest malarzem budowlanym, jak też uzyskał uprawnienia kierowcy kat.C. Ubezpieczony dotychczas pracował jako malarz budowlany (w latach 80-tych), następnie był rzemieślnikiem, a od 2005r. wykonywał zawód kierowcy – ciężarówki (ciężka praca fizyczna). W dniu 9 listopada 2010r. wnioskodawca uległ wypadkowi w pracy, na skutek którego doznał złamania nogi (wnioskodawca spadł ze schodków prowadzących do wysokiego samochodu ciężarowego). W związku z wypadkiem wnioskodawca doznał urazu nogi polegającego na złamaniu nasady dalszej kości piszczelowej lewej. Z powodu tego urazu ubezpieczony był operowany i przebywał w Szpitalu w okresie od 9 listopada do 25 listopada 2010r. W ramach procesu leczenia wykonano u wnioskodawcy repozycję odłamków kostnych i zespolenie płytą LCP. Dalsze leczenie ubezpieczony kontynuował w poradni ortopedycznej. Wnioskodawca po wypadku korzystał z rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS, a następnie uzyskał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Ubezpieczony ponownie był operowany w kwietniu 2012r. i wówczas wykonano u niego artroskopię leczniczą stawu z debeidementem, usunięto też śrubę zespalającą. Wówczas rozpoznano też u wnioskodawcy chorobę zwyrodnieniową lewego stawu skokowego. W dniu 11 kwietnia 2014r. ubezpieczony został przyjęty do szpitala celem usunięcia zespolenia w nodze, jednak ostatecznie odstąpiono od zabiegu. Równoległe w dniu 7 sierpnia 2014r. ubezpieczony doznał urazu lewego stawu skokowego – które pozostawało bez związku z wypadkiem z dnia 9 listopada 2010r.

W związku z przebyciem, w dniu 9 listopada 2010r., wypadkiem ubezpieczony, na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 maja 2012r., uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem – okresowo do dnia 30 czerwca 2014r.

Następnie na skutek zbliżającego się terminu upływu prawa do świadczenia ubezpieczony w dniu 3 czerwca 2014r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Złożenie wniosku zainicjowało postępowanie administracyjne przed ZUS, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał w dniu 24 czerwca 2014r. orzeczenie stwierdzające, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k.82 ar.).

W dniu 10 lipca 2014r. ubezpieczony złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS (k.116 dl) i w związku z tym sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała, w dniu 11 sierpnia 2014r. orzeczenie, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, z datą powstania częściowej niezdolności na dzień 7 sierpnia 2014r., jak też stwierdzono, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (k.89 ar.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy, w dniu 28 sierpnia 2014r., wydał decyzję znak: (...), którą odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k.90 ar.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego z dnia 28 sierpnia 2014r. W. J. (1) złożył odwołanie inicjując postępowanie sądowe.

Z materiału dowodowego wynika też, że aktualnie u wnioskodawcy po przebyciu przez niego (w 2010r.) wypadku w obszarze ortopedyczno-traumatologicznym występuje stan po przebyciu złamaniu nasady kości piszczelowej lewej oraz po przebyciu leczenia operacyjnym. Nadto występują u niego zmiany zwyrodnieniowe pourazowe oraz

początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych. Wnioskodawca po przebytych złamaniu nogi przeżył z pozytywnym efektem proces leczenia i odzyskał zdolność do pracy w zawodzie kierowcy.

Dodatkowo z materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zarówno w obszarze chorób wewnętrznych i hematologii, jak też w obszarze neurologicznym.

Jednocześnie w dniu 9 października 2014r. organ rentowy wydał decyzję znak: (...), którą przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia – z powodu urazu (skręcenia stawu sokuwego) przebytego w dniu 7 sierpnia 2014r., a następnie decyzją z dnia 13 maja 2015r., znak: (...) przedłużył ubezpieczonemu prawo do tego świadczenia do dnia 30 kwietnia 2016r.

(vide: opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. H. z dnia 13 listopada 2014r. k.17 as.; opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii B. A. z dnia 20 stycznia 2015r. k.33-34 as.; opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu (...) z dnia 2 czerwca 2015r. k.49-51 as., opinia uzupełniająca z dnia 19 sierpnia 2015r. k.70 as. oraz opinia uzupełniająca z dnia 9 grudnia 2015r. k.84 as.; decyzja z dnia 9 października 2014r., znak: (...) k.17 ar.t.II; decyzja z dnia 13 maja 2015r., znak:I/10/(...) – w aktach rentowych; sprzeciw z dnia 10 lipca 2014r. k.126 dl. ; decyzja ZUS z dnia 6 sierpnia 2012r., znak: (...) k.67 ar.; wniosek z dnia 3 czerwca 2014r. k.80 ar.; orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 czerwca 2014r. k.82 ar.; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 sierpnia 2014r. k.89 ar.; decyzja z dnia 28 sierpnia 2014r., znak: (...) k.90 ar.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację ubezpieczeniową oraz dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych i aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu i w związku z tym dokumenty zostały uznane za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd uznał, jako kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy, wiadomości specjalne wynikające z opinii powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującego oraz ich ewentualnego związku z wypadkiem. Zdaniem Sądu wszystkie opinie wydane przez biegłych zostały sporządzone w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze wydający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd uznał w całości opinie powołanych w sprawie biegłych, a w szczególności wnioski końcowe tych opinii dotyczące aktualnej zdolności ubezpieczonego do pracy po wypadku. W ocenie Sądu, z treść opinii biegłych, wynika jednoznacznie, iż stan zdrowia ubezpieczonego po przebytych wypadku nie czyni go obecnie niezdolnym do pracy. Zaakcentowania przy tym wymaga, iż za naczelną dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał opinię biegłego sądowego z zakresu (...), który w złożonych opiniach szczegółowo wskazał jakiego urazu doznał wnioskodawca, jak też dokładnie wyjaśnił przebieg procesu leczenia ubezpieczonego oraz wskazał powody wykluczenia związku aktualnie istniejącego u W. J. (2) urazu nogi z wypadkiem jakiego uległ on w dniu 9 listopada 2010r.

Sąd zauważył też, że wprawdzie odwołujący w toku procesu zgłaszał zastrzeżenia co do opinii powołanych w sprawie biegłych, a w szczególności co do opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, to jednak argumentacja przedstawiona na poparcie zgłoszonych zastrzeżeń była niedostateczna do dopuszczania dowodu z opinii kolejnych biegłych. W ocenie Sądu opinie powołanych biegłych były wystarczające dla pełnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego. Sąd jest zdania, że opinie te dokładnie diagnozują stan zdrowia wnioskodawcy, a zastrzeżenia zgłoszone przez ubezpieczonego nie były zasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie W. J. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 28 sierpnia 2014r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst – Dz. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322 ze zm. – aktualnie Dz.U.2015.1242 j.t.) .

Przy tym w ocenie Sądu w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 powołanej ustawy wypadkowej. Sporne było, czy w związku z wypadkiem jest on, po dniu 30 czerwca 2014r., nadal niezdolny do pracy zarobkowej, albowiem stosownie do art. 6 ust. 1 pkt. 6 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art.12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2013r, poz. 1440), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

O niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub chorobą związaną z wypadkiem przy pracy decyduje wpływ skutków tej choroby na zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej oraz uzależniona od stanu ogólnego związanego z wiekiem lub brakiem predyspozycji psychofizycznych możliwość wykonywania innej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001r., sygn. akt II UKN 521/00, OSNP 2003, nr 10, poz. 260).

W wyroku z dnia 24 sierpnia 2010r. (sygn. akt I UK 64/10, Lex nr 653663) Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art.12 ustawy emerytalnej o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Tym samym składająca się z powyższych elementów ocena stanowiąca subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, należąca do wyłącznej kompetencji sądu, pozwala uznać osobę za niezdolną w świetle powołanej wyżej ustawy i pozwala określić stopień tej niezdolności. Samo naruszenie

sprawności organizmu ustalone na podstawie wiadomości specjalnych przez biegłych sądowych nie daje możliwości stwierdzenia niezdolności do pracy.

Ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Ocena ta ma charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008r., sygn. akt I UK 356/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 238).

Sąd rozpoznając sprawę wziął pod uwagę zarówno przebieg kariery zawodowej ubezpieczonego okoliczność wypadku jakiemu uległ, aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, jak też możliwość przekwalifikowania zawodowego. Nadto Sąd analizując aktualny stan zdrowia ubezpieczonego uwzględnił w swojej ocenie okoliczność, iż wnioskodawca na skutek kolejnego urazu, którego doznał w dniu 7 sierpnia 2014r., uzyskał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Biorąc powyższe za punkt wyjścia Sąd zauważył, że z opinii powołanych biegłych wynika wprost, że ubezpieczony aktualnie nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem z dnia 9 listopada 2010r. Dodatkowo z materiału dowodowego (tj. opinii biegłego ortopedy – traumatologa) wynika, że aktualnie istniejąca u wnioskodawcy częściowa niezdolność do pracy (spowodowana urazem z dnia 7 sierpnia 2014r.) nie jest związana z wypadkiem przy pracy jakiemu wnioskodawca uległ w dniu 9 listopada 2010r.

Sąd zważył, że ubezpieczony po wypadku w 2010r. przeżył długi proces leczenia, który ostatecznie (co wynika z materiału dowodowego) przywrócił mu sprawność w uszkodzonej kończynie (nastąpiło wyleczenie złamania). Tym samym aktualny uraz, któremu odwołujący uległ w 2014r. (tj. skręcenie lewego stawu skokowego) nie ma związku z wypadkiem z 2010r. – a zatem urat ten należy kwalifikować jako nową dysfunkcję organizmu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony z uwagi na aktualny stan zdrowia nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, albowiem nie jest on niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 9 listopada 2010r. Sąd zauważył przy tym, że brak prawa wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nie pozbawił go co do zasady prawa do renty. Jak bowiem wynika to z decyzji ZUS z dnia 13 maja 2015r., odwołujący w związku z urazem z dnia 7 sierpnia 2014r. został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia i do dnia 30 kwietnia 2016r. uprawniony jest on do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy – z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd odnosząc się natomiast szczegółowo do zarzutów ubezpieczonego zgłoszonych w stosunku do opinii powołanych w sprawie biegłych, a w szczególności w stosunku do opinii biegłego ortopedy – traumatologa stwierdza, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997r., sygn. akt I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007r., sygn. akt III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe. Ponadto sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000r., sygn. akt I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Natomiast zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 30 maja 2007 roku (sygn. akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211) - okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie (...) nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd jest

zdania, że wnioskodawca w toku sprawy nie przedstawił dostatecznych argumentów, które stanowiłyby podstawę do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych niż dotychczas powołani w sprawie. W związku z tym, zdaniem Sądu, zgłoszone zarzuty były niewystarczające do kontynuowania postępowania dowodowego i stanowiły wyłącznie subiektywną ocenę wnioskodawcy co do rzetelności opinii wydanych przez biegłych w niniejszej sprawie. Sąd uznał, że opinie powołanych biegłych są stanowcze i zdecydowane, jak też w sposób wszechstronny i nie budzący wątpliwości pozwoliły na ustalenie, że odwołujący nie jest obecnie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 9 listopada 2010r.

Z tych przyczyn Sąd, na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

wu